

Baka István

Szonett és ellenszonett

Döbrentei Kornélnak

1

Az alkonyat sebtében felragasztott
plakátján átüt még a fény-csiriz
végigsimítja s elbiciklizik
a horizonton a plakátragasztó

és most fölöttem rózsás húsú felhő
fény-ujjal éjlő ágyékán matat
elbűvölő a festett pillanat
s be kár hogy lassan szétfolyik a delnő

nézek a lágyan fénylő rajzolatra
s találgatom mit hirdet mire hív
a sok puha idom és kecses ív

mit kössek és mivel teljék a kamra
s mint új Noé a garatra felöntve
milyen tósztot mondjak a Vízözönre

2

A cukormázként csillogó ígért
csipkék habok és női kellemek
elárasztják az alkonyi eget
de foszlik sebesen mi megigézett

s még sebesebben a nyolcvanas évek
díszletei a dezodorozott
hónalj-üléstermek az elnyomott
bűz amely átítatja még a véget

sötétedik a mennyekre ragasztott
plakát se látszik már a fény-csiriz
felszáradt rég az órán este tíz

minden kihalt a város szélénél
papírszeméttel hempereg a szél
s hol volt hol nem a vén plakátragasztó

Oláh Zoltán

Alkonyodó

Hajnal a szem; csönderezet,
lehelet lép földégeket.
Est sóhaja fűzfalevél,
szempillámon fonnyad a fény.

Máló idő, múlik minden,
könnyből tengert töpreng Isten.
Szálló madár üres úrben,
hulló láng egy sehol tűzben.

Kő szava szél, mindent túlél,
őszül az ősz, télül a tél.
Ránchoz az arc; hű a halál,
porból holddá pillantottál.